

ENTREVISTA A

Leonor González i Marta Rodríguez

La Marta Rodríguez és una jove granollerina de 26 anys que viu al barri del Lledoner, amb la seva mare, Leonor. Va néixer prematura amb només 900 grams de pes i al cap de pocs dies va patir una hemorràgia cerebral que li va deixar greus seqüeles físiques, de manera que per desenvolupar-se en la seva vida diària necessita un suport permanent. Llicenciada en Traducció i Interpretació, treballa a Apindep Ronçana, cooperativa de serveis a la dependència per a persones amb discapacitat. Té les idees molt clares i les expressa, de manera entretallada, amb la seva veu segura i bonica.

L'embrió d'Apindep Ronçana és l'associació que va crear l'any 1994 per lluitar per la integració dels vostres fills a la societat i a l'escola.

Leonor. En aquell moment ens ajuntem pares de fills amb diversitat funcional que volem escolaritzar-los a l'escola ordinària, per donar-los l'oportunitat de poder desenvolupar tot el seu potencial. La Marta amb 4 anys ja sabia l'abecedari i podia comptar més que cap altre nen de la seva edat. Ens reunim a El Mirallet, amb la Mercè Llaudradó i altres mares en situació similar, i decidim fundar l'entitat per lluitar per la integració dels nostres fills a l'escola i la societat, i posar a l'abast de les famílies recursos terapèutics. Els fills van creixent i també les seves necessitats, en paral·lel a l'associació, fins que al 2006 neix la Cooperativa de Consum Apindep Ronçana.

Marta, has estudiat la primària a Mestres Montaña, aleshores de referència per als alumnes amb discapacitat física, i la secundària al Cees-tí Bellera.

Les meves gràcies més absolutes a tots els professors. Sóc el que sóc, també per ells. Ells em van infondre un valors... Van saber donar la volta a la truita; d'acord, tenia dificultats, però també punts forts que van saber potenciar. Mantenim el contacte amb els mestres, si me'ls trobo fem un cafè i fins fa poc encara hi anava de visita.

La Marta va estudiar a la Universitat Autònoma i ha fet un Erasmus a Anglaterra, amb l'assistent personal

Acabes el batxillerat i decideixes anar a la universitat.

Marta. Era el meu somni. Des de petita, amb 10 o 11 anys, tenia clar que em volia dedicar a alguna cosa relacionada amb els idiomes. Animada pels meus pares, vaig buscar i vaig decidir-me per Traducció i Interpretació.

L. Als 18 anys la Marta va acabar el batxillerat, no ha perdut cap curs. Dins de tots els problemes, ha tingut sort: quan fa la sol·licitud per anar a la UAB, la posen en contacte amb la Fundació Autònoma Solidària i amb l'equip Pioner d'atenció a la diversitat, i li ofereixen assistència personal, quan encara no hi havia la llei de dependència. Anar a la universitat, que semblava que havia de ser molt complicat, va ser el més fàcil, un altre món.

Vas continuar amb un postgrau de traducció jurídica i vas fer un Erasmus.

M. Sí, vaig estar a Canterbury, a Anglaterra, tres mesos fent un quadrimestre de la carrera, amb l'assistent personal.

L. Es va apuntar a la coral de la universitat -aquí ha cantat molts anys a l'Art 9-, vam llogar una caseta, vam buscar una beca, el seu pare li va portar el cotxe perquè es pogués desplaçar i l'anàvem a veure un cop al mes. Sempre hem intentat fer possible el que ella ha demanat. Jo la vull veure activa.